

Ordene „udmeldes“ og „Udmeldelse“ til „beskikkelse“ og „Beskikkelse“. Det er jo en rent redaktionel Ændring, som ikke har nogen stor praktisk Betydning; det er en Smagssag, hvilket man synes bedst om; jeg antager ikke, det vil støde paa nogen Vanskelighed.

Ved Ændringsforslag Nr. 4 til § 3 foreslaar Flertallet, at Sagerne skulle afgøres af Voldgiftsmændene i Sælgerens Retskreds. Det er et af de faa Punkter, hvor Udvalget ikke er helt enig. Naar Udvalgets Flertal har foreslaaet, at Sagerne skulle behandles i Sælgerens Retskreds i Stedet for, som Forslaget gaar ud paa, i Køberens, er det navnlig, fordi vi mene, at de allerfleste Sager, der ville komme til at versere for Voldgiftsretterne, ville fremkomme paa den Maade, at der klages over Mangler ved det Dyr, der har været handlet om, og naar der da skal fældes en Dom, vil det i Regelen blive det afgørende, hvorvidt Dyret har haft Mangler, medens det var i den tidligere Ejers Besiddelse. Det vil i Regelen være det, som er bestemmende for, om Sælgeren har nogen Pligt til at svare Erstatning, og om der er nogen Erstatningspligt, er dog det første, som skal afgøres. Vi mene nu, at Voldgiftsmændene i Sælgerens Retskreds have langt lettere Adgang til at skaffe sig Underretning om, hvordan Dyret har været, medens det var i Sælgerens Besiddelse, det kunne de lettere faa at vide end Voldgiftsmændene i en fremmed Retskreds, og er man først klar over det og har fastslaet, at Sælgeren har Erstatningspligt, vil det slet ikke være saa vanskeligt for praktiske, kyndige Mænd, der have Forstand paa Kreaturer og Kreaturhandel, at bestemme Størrelsen af den Erstatning, der skal ydes, selv om de ikke have nogen Lejlighed til at se Dyret. Dette Punkt har været drøftet meget udførligt i Udvalget, og vi ere overbeviste om, at det vil være det rigtigste at vedtage denne Ændring. — Første Punktum i andet Stykke i § 3 foreslaar man at stryge, da Bestemmelsen vil blive overflødig, naar „Køberen“ ændres til „Sælgeren“. — Ved Ændringsforslaget under Nr. 5 til § 4 foreslaar Udvalget, at den, der vil klage, skal henvende sig skriftligt til Øvrigheden, hvilket der ikke staar noget om i Forslaget. — Ændringsforslaget under Nr. 6 til § 4 har kun til Hensigt at tydeliggøre, hvilke Øvrighedspersoner Klageren skal henvende sig til. — I Ændringsforslaget under Nr. 7 foreslaar Flertallet, at Bestemmelsen i § 4 om Klagefristen æn-

dres saaledes, at Klagen undtagelsesvis vil kunne indgives senere end 30 Dage fra den Dag, Dyret er leveret, naar Forholdet er af den Beskaffenhed, at Mangelen eller Fejlen hos vedkommende Dyr ikke har kunnet konstateres indenfor den nævnte 30 Dages Frist; men hvis Klagen indkommer senere, skulle Voldgiftsmændene efter vort Ændringsforslag først votere over, hvorvidt Klagen er holdt unødvendig længe tilbage, og mene de, at den er det, have de at afvise Sagen. Naar vi have foreslaaet den Ændring, er det, fordi vi straks vare klare over, at det vilde være vanskeligt at begrænse Klagefristen til et bestemt Antal Dage, og at det ogsaa vilde være vanskeligt at specificere nærmere, end Forslaget gør, for hvilke Fejl en længere Klagefrist skulde være gældende. Vi have i Udvalget prøvet paa at finde en anden Form for Bestemmelserne, men havnede dog til Slutning i det, der her foreslaas, fordi vi mente, at det vilde være umaadelig vanskeligt at fastsætte bestemte Tidsfrister, som kunde være fuldt tilfredsstillende. Det, som er Hovedhensigten med at fastsætte bestemte Tidsfrister og korte Tidsfrister, er jo at faa Sagen afgjort saa hurtigt, som det kan lade sig gøre, at det ikke skal blive i Fremtiden, som det har været Tilfældet mange Gange tidligere, at det varer Aar og Dag, inden der rejses Klage. Naar Forslaget affattes saaledes som foreslaaet af Udvalget, tvivle vi ikke om, at det nok skal anspore Klageren til at møde frem med Klagen saa tidligt som muligt.

Under Nr. 8 foreslaar Udvalget indsat Bestemmelser om, hvorledes en indklaget skal forholde sig for at bevare sin Regres mod den, af hvem han mulig kort forinden har købt Dyret. Vi savnede nemlig Bestemmelser derom, og vi fandt, at der vilde være adskillige Tilfælde, hvor det var urimeligt, at en Mand kom til at lide, fordi han havde solgt Dyret videre. — Under Nr. 9 foreslaar Udvalget at stryge andet Stykke i § 4, da det ikke passer, naar Forslaget om en fast Formand vedtages. I Stedet for foreslaa vi indsat nogle Regler om den Fremgangsmaade, som skal følges, naar Voldgiftsmændene skulle træde

Rettelse.

Sp. 1347, midt paa Spalten: „indtil 135,000 Kr.“, læs: „1,135,000 Kr.“